

ХАРИ ХАРИСЪН ПОСЛЕДНАТА БИТКА

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1997

chitanka.info

Вечер, след като приключим с яденето, за нас децата настъпва най-приятния момент — всички се подреждаме около огъня, нетърпеливи да чуем поредната история, която ще ни разкаже тате.

Сигурно ще ви се стори глупаво и старомодно, при всички тези съвременни методи за забавление, но нали няма да ми се сърдите, ако посрещна с усмивка подобни укори?

Аз съм на осемнадесет и до известна степен детството е вече зад гърба ми. Но тате е такъв опитен разказвач и гласът му има такава възшебна сила върху мене, че просто не мога да устоя на изкушението. Макар да спечелихме в края на краищата Войната, в нея загубихме ужасно много и животът сега никак не е лесен. Затова надявам се да съм млад колкото се може по-дълго.

— Разкажи ни за последната битка — най-често казват децата и това е историята, която тате най-често ни разказва. Това е страшна история, макар всички да знаем, че вече е свършила, но няма нищо похубаво от няколко тръпки по гърба преди лягане.

Тате отпива бавно от бирата, после избърсва с пръст пяната, полепнала по мустаците. Това е сигнал, че се готви да започне.

— Войната е ад, искам никога да не го забравяте — казва той и най-малките се размърдват неспокойно.

— Войната е ад, винаги е била ад и единствената причина, поради която ви разказвам тази история, е за да не го забравите никога. Много хора загинаха във Войната за да може сега вие да живеете спокойно. И никога, ама никога да не воювате отново. Първо — знайте, че няма нищо прекрасно, героично или величествено в битката. Нищо подобно. Това е мит, анахронизъм от времето, когато хората са водили ръкопашни схватки пред пещерите за да защитят семействата си от посегателството на нападателите. Отдавна са отминали тези дни и което е добро за отделния човек, за обществото не е нищо друго освен гибел. Нищо друго, освен **смърт**, разбирате ли?

Тате ни оглежда с големите си, сериозни очи, но никой не смее да срещне погледа му. Не знам защо, но всички се чувстваме виновни, макар до един да сме родени след края на Войната.

— Ние спечелихме Войната, но ако не научим този урок, това ще означава, че сме я загубили. Другата страна можеше първа да открие Абсолютното оръжие и тогава ние щяхме да сме избити и изчезнали от този свят. Това че спасихме нашата култура и унищожихме противника

не е нищо повече, освен прищявка на историята. И трябва да запомним едно — ние не сме богове, не сме свършени, а войната не е начин за разрешаване проблемите на човечеството. Аз участвах в нея, убивах хора и затова имам право на подобни заключения.

След това обикновено идва момента, който най-много очакваме. Всички сме затаили дъх.

— Ето го — произнася тържествено тате, като се изправя и посяга към стената. — Това е оръжието, което сее смърт от разстояние. Това е Абсолютното оръжие.

Вдигнал лъка над главата си, на фона на ярко пламтящия огън тате е величествена фигура, чиято сянка се простира чак до другия край на пещерата. Дори най-малките забравят да преследват плъховете и се вторачват с отворена уста в него.

— Нито тоягата, нито каменният нож, нито дори копието не може да се мери с лъка. Ние спечелихме Войната и трябва да използваме оръжието само за мирни цели — да ловим тигри и мамути. Това е нашето бъдеще.

Той се усмихва и окачва обратно лъка на стената.

— Епохата на войните отмина. Настъпи ерата на вечния мир.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.